

balneari de sorra

A pocs quilòmetres de Perpinyà, Canet, abans meca obligada per a cinèfils tips de la censura espanyola, ara punt de reunió per a més d'un milió de turistes. Però, vet ací el miracle, quasi no es noten.

Ramon Aymerich

Ara farà prop de quinze anys, un grup d'espavilats empresaris de Canet, va tenir la brillant idea de programar, al mig de l'estiu, antologies de films aleshores prohibits als cinemes espanyols. En qüestió de mesos, els viatgers que s'arriscaven més amunt de la frontera no dubtaven a estrenar la seva llibertat, tot freqüentant les sales d'aquesta ciutat rossellonesa, a escasos quilòmetres de Perpinyà. Actualment, Canet ha deixat de ser la Llorda particular dels nostres «cinèfils» per retornar a la normalitat, si com a tal entenem congregar, durant els mesos de juliol i agost, prop d'un milió de persones.

Tanmateix, el tòpic del nord culte i tolerant que els del sud vam imaginar durant els setanta, sembla gaudir encara de bona salut a la platja més populosa de la Catalunya Nord. Ho notareu només arribar-hi i plantar el para-sol talment com Colom devia haver fet cinc-cents anys abans a territori guaraní: el pitram exposat del personal femení supera llargament les previsions de qualsevol platja del sud. Cal admetre que això és un indicador molt subjectiu, d'acord. Però les sospites tornaran en comprovar que, de cada cinc persones, n'hi ha una que llegeix la premsa. O que la netedat de la platja pot obligar a empassar-vos la burilla de ros que havíeu enterrat a la sorra amb la més absoluta impunitat. Acabareu constatant que, posats a fer el sociòleg frívol i apressat, la duana de Portbou separa més del que podíeu imaginar.

Tot això, és clar, a primer colp d'ull. Perquè el que realment acabarà per glaçar-vos la sang és l'impressionant silenci que plana damunt la munió de gatxos estesos a l'arena, si ho comparem amb el xivarri i el guirigall habituals a qualsevol localitat de la nostra costa. I us en fareu creus de pensar que es tracta del mateix personal que, una vegada passada la frontera i arribar a Lloret o a Benidorm, esdevé

cridaner com l'aviram de corral. Aquí a Canet, talment es diria que *monsieur* Dupont i família van a la platja com si aquesta fos una prolongació lògica del *monsieur* Laval que es renta els peus a qualsevol rierol del Midi. Es com anar al metge i seguir una teràpia, on la moderació és la norma. Tot té una raó de ser en una platja feta de cerques sense alcohol, d'ametlles garrapinyades, de racons privats per tal que el vostre gos faci la caqueta, d'intimitat i privacitat dins la més gran de les aglomeracions.

És clar que, per damunt de qualsevol altra consideració, Canet Plage és el paradís del turisme familiar. *Monsieur* Dupont arribarà un matí de juliol amb cara de nord industriós i plujós, i s'adreçarà immediatament a l'Oficina de Turisme més propera, aquí «Syndicat d'Initiatives». Les hostesses, eficients i amables, després de llegir-li detingudament el currículum facial, diagnosticaran si al nostre protagonista li convé un passeig a cavall al «Ranch Camarguais», broqueta i *pizza* incloses, o un creuer d'una setmana en direcció a Sardenya, on Dupont i família, tot i el mareig, se sentiran una mica parents d'en Rainiero.

De fet, el ventall de propostes pot ser interminable i n'és constància el gruix de paperam amb què les demoiselles del «Syndicat» obsequien el visitant. Festes de la Cervesa al Lunapark, amb orquestra i cantant grassa d'inequívoca filiació bavaresa; espectacles medievals al Fort de Salses, on es passa revista als nombrosos setges que l'emplaçament patí; safaris fotogràfics a la reserva de Sigean, de moment sense accidents; vetllades a «The Rose», el casino local, i una inacabable llista d'activitats. També, com no, visites al Mu-

La platja de Canet és, per voluntat de l'administració municipal, un bon balneari.

seu de l'Aviació, al Museu de Cotxes Antics, i al «Musée du Père Noël», dedicat als joguets. En resum, tot un circuit que justifica plenament la voluntat d'aquesta vila per satisfer les ànsies del francès mitjà en això que s'ha vingut a anomenar «turisme cultural a l'abast de tothom» i que està convertint el Rosselló en un pessebre amable i divertit.

En darrer terme, si papà Dupont —malgrat la samarreta que no es llevarà en cap moment— comença a preocupar-se seriosament per les butllofes que, indefectiblement cada any, li provoca el sol, sempre li quedarà el recurs, entre xarrup i xarrup de «Ricard», d'anar a l'encontre dels «catalans». Podrà visitar incomputables abadies, sumptuosos castells, enlairades fortificacions, intricades grutes, i així tota una rècula d'edificacions i establiments que porten el primigeni adjectiu —tot es bateja «català» aquí— i que testimonien el pas per aquesta terra d'alguna secta estranya i folklòrica, que parlava un «patois» abominable i que ha deixat com a llegat més visible un miler llarg de banderes quadribarrades que semblen perseguir-lo fins als racons més insospitats.

Com veiem, els Dupont tornaran a casa amb la cartilla apresada. Pel que fa als menuts, el passeig de mar presenta una variada oferta: podran lliscar per tobogans de tota grandària, podran pujar a cavallets coquetons de provada antigor i, la novetat de l'any, podran aprendre a nadar en un parell de dies —això assegura la publicitat— a l'interior d'una descomunal piscina de plàstic. t,I el gos dels Dupont? Sense problemes: a «Le Bonheur des Chiens et des Chats» li forniran des de l'impermeable fins al xampú, passant pel patè d'oca i les ulleres de sol. Com veiem, les facilitats de què disposen els nostres protagonistes són immillorables en aquest gran basar on la platja no és més que l'excusa.

Instal·laran els embalus a l'apartament llogat —comprar-lo pot rondar els 300.000 francs— i acordaran amb unanimitat de celebrar l'arribada tot fent l'àpat en un dels nombrosos restaurants que s'apleguen al voltant de la Place de la Méditerranée, centre teòric dels tres quilòmetres llargs de platja. L'estiu, ja se sap, el que priva és el menjar ràpid i aparentment exòtic: dubtaran entre l'«Almeria» o el més lúxos «Jean Catalano», però finalment optaran pel darrer, en comprovar que

MONTSE SERRA

MONTSE SERRA

pràcticament tots els locals semblen coincidir en els plats; això és: cuscús, paella, *pizza*, broqueta o «charcuterie catalane». Tot ben regat, no cal dir-ho, amb una «sangria» que la mestressa jura haver après d'una malaguenya internada al camp de refugiats d'Argelès.

Les tardes són sempre agradables a Canet, excepte quan la tramontana, fresca i violenta, o el «vent d'Espanya», calent i carregat de desert, conviden al recolliment. Per l'ocasió, els Dupont s'han guarnit amb el millor que tenen a mà —tot i que papà continua amb la samarreta— i no semblen desentonar gaire amb les riuades de gent que, passeig amunt, passeig avall, prescindeixen olímpicament de l'existència de les tendes milaneses. La platja, pràcticament buida, és ara el reduït dels quatre germànics de torn, capficats a desafiar el més morat dels colors i batre el rècord d'alteracions cutànies. Serà tot just arribar per tercera vegada al port quan se n'adonaran que no tot estava previst en aquest viatge i que mamà Dupont descobrirà —ja t'ho deia jo, Gaston!— que les bessones es comporten d'una manera inquietant.

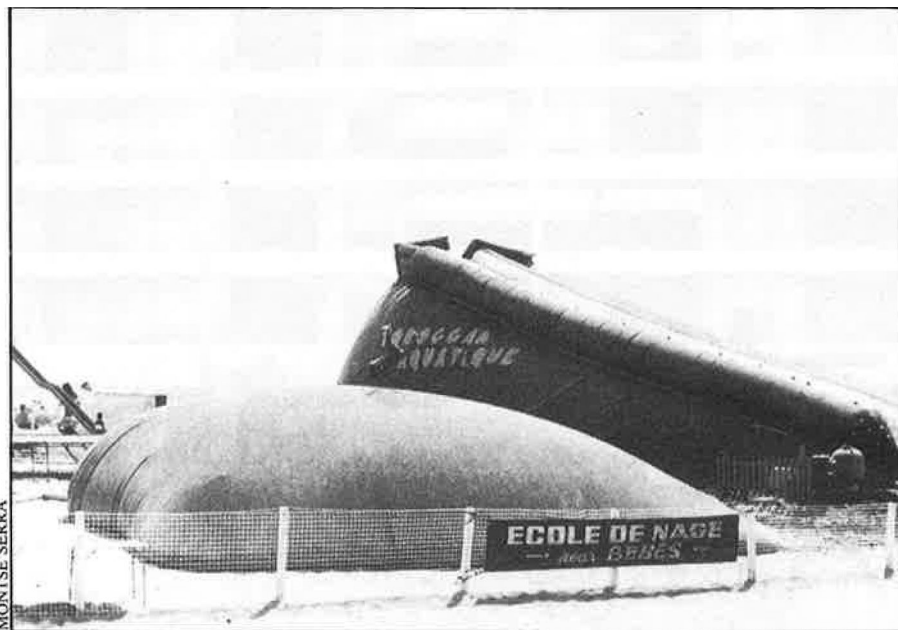
Faran bé de preocupar-se'n, perquè està clar que les nenes ja són en edat d'aparellar-se, i és evident que aviat es cansaran d'esperar l'arribada de l'Anthony Delon local, espècimen prou abundós, fill probable d'algun «pied-noir» votant d'en Le Pen, però que en el més fort de la temporada s'estima més d'emigrar cap al sud. Quan caigui la nit, el fet esdevindrà més patètic, i és que Canet Plage, malgrat el X Saló des Arts Plàstiques, malgrat la realitat del «Technopole Latitud 42» —mena de parc industrial encarat cap al present de la microelectrònica—, malgrat la controlada especulació i l'aparent harmonia que sembla regnar entre la inversió privada i l'administració pública, és encara una ciutat reàcia a dotar-se d'un circuit nocturn a l'abast.

Tenen, això sí, el «Drive Cine America», un cinema a l'aire lliure, modern i encisador, potser per recordar vells temps. Tanmateix, els espectadors no van ara a la recerca de *La Caída de los Dioses* o *El ultimo tango en Paris* —entre altres èxits de la vella cartellera canetiana—, sinó que es nodreixen de films de moda entre el públic adolescent, com ara *La Mosca* o *Platoon*. Cal dir, però, que cap a la ratlla de la mitja nit, el «Drive» passa sessió «cochonne», de la qual són prova títols com ara *Inonde moi de plaisir* o *Perversions très intimes de Josephine*. Pel·lícules que, contemplades des de la

privacitat del Renault o del Peugeot familiar, no conviden pas a l'avorriment.

Més enllà, però, d'aquestes incursions dins la geografia cinematogràfica, la nit de Canet pot resultar d'una insuportable, plàcida, monotonía. Trobarem clubs, però a un preu elevadíssim. Trobarem sales de festa, però el més modern que s'hi balla són els «Pajaritos», això sí, amb el total fer-

Mentrestant, els dies passaran tranquil·lament per a papà Dupont. Cada matí, de manera quasi religiosa, escrutarà atentament el color de la banderola, i decidirà si li convé o no remullar-se els peus. Compararà *L'independent*, i intentarà desxifrar què caram poden dir en aquest paràgraf escrit en català. Batallarà amb la dona sobre la conveniència d'aquesta o no

Una oferta ben completa, que inclou, també, tobogans aquàtics i una escola infantil de natació.

vor d'un públic granadet. No trobarem res, o molt poca cosa, que ens pugui recordar una discoteca, i en determinats casos, l'alcohol no deixa de ser un afer problemàtic.

És evident que cadascú pot passar la nit com més li plagui, i no cal dir que la tranquil·litat que sol presidir les vesprades canetianes pot resultar envejable per a molts dels que suporten l'eufòria vital de més avall de la Jonquera. Altrament, l'administració local està ben decidida, i ho proclama als quatre vents, a conservar aquest aire de balneari, directament oposat a l'oferta del sud, més quan aquesta pot resultar suficientment atraient per raons monetàries.

Però tot això és lletra menuda per a les bessones Dupont, que han desenterrat la destrala de la guerra i estan disposades a tot. Tres dies més tard, i després de vèncer l'oposició del papà, que sempre ha considerat els Pfeiffer com una família de depravats —«des salopes»—, aconseguiran d'acompanyar els veïns en la seva ègida cap a la Costa Brava. I allà sí: agafaran una sobirana trompa, coneixeran el primer amor de la seva vida, i s'arrancaran histèriques sota els llums d'alguna discoteca de Platja d'Aro.

a torrar-se els pectorals. Protestarà solloçosament davant el «Syndicat d'Initiatives» per la incapacitat palesa dels monitors a l'hora de convertir els seus fills en granotes implacables. Falsa alarma: es retirarà satisfet de veure com la senyoreta li assegura que elevarà la protesta a nivell municipal.

Finalment, després de participar en tres-centes partides de petanca, d'assistir a diverses manifestacions folklòriques de totes les regions de l'hexàgon, i d'haver-se passat dos dies al llit per un enfimament provocat per l'enorme quantitat de préssecs rossellonesos ingerits en el transcurs d'una festa, arribarà el sacrilegi. S'ho veia venir feia dies: en un gest de modernitat inusual en ell, accedirà a abandonar la samarreta i adoptar l'uniforme «Nike» que tan bé li escau al pare dels Chavalier, uns pagesos de la zona amb els quals han fet amistat i que, malgrat ser comunistes, entretenen el temps de lleure tot bolcant camions espanyols.

Malgrat la gosadia del «Nike», tornarà al Nord amb aire de suficiència, reaferrat en la seva admiració pel sistema, el millor de tots. Farà un rot de satisfacció i pensarà: «Il y a du soleil sur la France!»